

תלמודו בידו

דף כט עמוד ב

א] האם מי שיצא כבר ידי חובת ברכה יכול להוציא אחרים ידי חובתם ?

ב] האם מן התורה תוקעים בשופר כשראש השנה חל להיות בשבת ?

ג] בזמן המקדש, היכן היו תוקעים בשופר כשראש השנה חל להיות בשבת ?

ד] לאחר חורבן המקדש, היכן היו תוקעים בשופר כשראש השנה חל להיות בשבת ?

א] ברכת המצוות: מוציא אחרים, שכל ישראל ערבים זה לזה למצוות. ברכת נהנין: אינו מוציא אחרים [כגון ברכת הלחם והיין, הפירות והריח]. שאין כאן דין ערבות, כיון שאין חובת ברכה אלא כשנהנה, ואינו חייב ליהנות.

ב] ר' לוי: אין תוקעים. שנאמר "שבתון זכרון תרועה", ולשון זו משמע שפעמים שאין תרועת שופר ממש, אלא רק אומרים מקראות של תרועה.

רבא: תוקעים. שאין תקיעת שופר מלאכה האסורה בשבת. וחכמים גזרו שלא לתקוע, שמא יטול שופר לילך ללמוד כיצד תוקעים, ויעבירונו ארבע אמות ברשות הרבים.

ג] בזמן שסנהדרין בלשכת הגזית: היו תוקעים במקדש בלבד. ובמקדש לא גזרו, משום שאין שבות במקדש.

כשגלתה לירושלים [לפני החורבן]: היו תוקעים בירושלים, ובכל עיר שבתוך תחומה ויכולה לבא אליה בשבת ושאין נהר מפסיק, ורואה את ירושלים. ושומעת את קול השופר שתוקעים בירושלים. (על פי מהרש"א)

ד] תנא קמא: בכל מקום שיש בו בית דין, בין קבוע ובין עראי. חכמים: בכל מקום שיש בו בית דין קבוע, בדומה לבית דין שהיה ביבנה. ר' אלעזר: במקום סנהדרין הגדול של שבעים ואחד, אבל לא בבית דין של עשרים ושלשה.